

Dr David Bauer, Indukcyjne studium Biblii, wykład 5, przegląd całej książki.

Relacje strukturalne

© 2024 David Bauer i Ted Hildebrandt

To jest dr David Bower w swoim nauczaniu na temat indukcyjnego studiowania Biblii. To jest sesja 5, Badanie relacji strukturalnych w całej książce.

Jesteśmy już gotowi, aby porozmawiać o głównej cesze ankiety dotyczącej książek, a mianowicie o jej strukturze.

Jak wspomniałem wcześniej, struktura składa się z dwóch elementów. Pierwsza polega na identyfikacji głównych jednostek i podjednostek, co tak naprawdę ma związek z liniowym postępowaniem książki, podziałem książki na jej, oczywiście, główne jednostki i podjednostki. Istnieją dwa sposoby identyfikacji jednostek głównych i podjednostek.

Pierwszym z nich jest zwrócenie uwagi na główne przesunięcia akcentów. W książce, powiedzmy, hipotetycznej, kiedy ją czytasz i możesz zauważyć, że, powiedzmy, w tej hipotetycznej książce w punktach od 1.1 do 3.10, kładziesz tutaj jeden główny nacisk, który spaja ten materiał i ustawia go odbiegać od tego, co następuje. Z drugiej strony moglibyśmy powiedzieć, że w fragmentach od 3.11 do 9.50 może nastąpić przesunięcie akcentu w taki sposób, że ten pierwszy główny nacisk zostanie zastąpiony drugim, który spaja ten materiał w całość i, oczywiście, oddziela go zarówno od materiału poprzedzającego, jak i od materiału to następuje.

Następnie, powiedzmy tutaj, w punktach od 10.1 do 12.14, trzecia jednostka główna może być połączona trzecim akcentem, który odróżnia ją od następującego materiału. Ważne jest, aby zdać sobie sprawę, że kiedy mówisz o przesunięciu akcentów, nie jest to kwestia absolutnego wykluczenia. Tak naprawdę bardzo rzadko zdarza się przypadek, w którym położony jest tu duży nacisk, o którym w ogóle nie wspomniano w dalszej części książki, ale w naszym hipotetycznym przykładzie tutaj się to kończy.

To pierwsze główne podkreślenie przestaje być głównym naciskiem w punkcie 3.10. Zatem chociaż można o tym później wspomnieć lub nie, nie jest to już podkreślenie, więc to podkreślenie spaja ten materiał w całość. Następnie główne przesunięcie akcentów od 3.11 do 9.50 staje się tutaj innym elementem, który spaja ten materiał i, jak mówię, oddziela go zarówno od materiału poprzedzającego, jak i następującego po nim. Jeśli chodzi o podjednostki, warto zadać sobie to samo pytanie.

To znaczy, gdzie następuje główne przesunięcie akcentów w obrębie każdej z głównych jednostek? Zatem, moglibyśmy powiedzieć, w takim przypadku, od 1.1 do 2.10 obejmowałyby to w obrębie od 1.1 do 3.10, w ramach tego materiału mamy nacisk tutaj w 1.1 do 2.10, a następnie przesunięcie akcentu w obrębie tej pierwszej głównej jednostki, powiedzmy w wersjach od 2.11 do 3.10 i oczywiście oznaczałoby to tam twoją podjednostkę. To jeden ze sposobów identyfikacji głównych jednostek. Właściwie to w tym momencie twoja identyfikacja ogólnych materiałów staje się znacząca, ponieważ można by się spodziewać, że jeśli twoje ogólne materiały mówią, że są biograficzne, nastąpi duże przesunięcie akcentów w prezentacji osób.

Jeśli więc określiłbym moje ogólne materiały jako biograficzne, zadałbym sobie pytanie, kiedy dojdę do tego punktu, gdzie następuje główne przesunięcie akcentów w przedstawieniu osób, a może osoby wiodącej? Natomiast gdybym określił materiały ogólne, powiedzmy, jako ideologiczne, zapytałbym, gdzie są największe zmiany w prezentacji idei? Albo, gdybym określił materiały ogólne, powiedzmy, jako geograficzne, zapytałbym, gdzie są główne zmiany w prezentacji miejsc i tym podobnych? Oczywiście wszystko, co robimy w ramach ankiety, ma charakter wstępny. To naprawdę, zwłaszcza przegląd książki, jest rodzajem inicjacji, rodzajem orientacji w samej książce. Dlatego nie dokonujemy tutaj żadnych obserwacji, które są absolutnie ostateczne i ostateczne.

Innymi słowy, możemy zmienić zdanie. Jedną z zalet tego rodzaju badań jest to, że mają one charakter samokorygujący. Możemy zatem, wchodząc na dalsze etapy badań, skorygować obserwacje poczynione w momencie ankiety w książce, ale tak naprawdę nawet tutaj wysuwa się na pierwszy plan samokorygujący charakter ankiety, ponieważ jeśli, powiedzmy, , określiłem moje ogólne materiały jako biograficzne, kiedy doszedłem do tego punktu, równie dobrze może się zdarzyć, że stwierdzę, że książka nie rozkłada się w sposób naturalny według linii biograficznych.

Mogę powiedzieć: cóż, chociaż określiłem moje ogólne materiały jako biograficzne, w rzeczywistości książka wydaje się dzielić bardziej według granic geograficznych lub ideologicznych. A jeśli tak jest, może to skłonić mnie do ponownego przemyślenia identyfikacji materiałów ogólnych i powiedzenia: cóż, teraz widzę, że chociaż początkowo myślałem, że materiały ogólne mają charakter biograficzny, teraz widzę, że jest bardziej prawdopodobne, że mają one charakter geograficzny, ponieważ książka naprawdę wydaje się poruszać bardziej w zależności od podziału geograficznego. Drugim możliwym sposobem identyfikacji głównych jednostek w książce są implikacje wynikające z głównych powiązań strukturalnych.

I nie mówiłem jeszcze o głównych powiązaniach strukturalnych. Prawdę mówiąc, omówimy te relacje w dalszej części. Ale żeby przewidzieć, co powiemy, jeśli na przykład jedną z głównych cech strukturalnych tej książki uznacie za to, co nazwiemy związkiem przyczynowym, czyli ruchem od przyczyny do skutku, więc powiecie: 1.1

do 3.10 wydaje się być przyczyną skutku, który znajduje się w 3.11 do 12.14, czyli skutku, który byłby przypadkiem przyczynowości.

Jeśli jednak rzeczywiście przyczynowość jest główną zależnością strukturalną w książce, oznacza to, że nastąpi poważna przerwa pomiędzy przedstawieniem przyczyny a przedstawieniem skutku. To implikacja, konsekwencja załamania się tej relacji strukturalnej. To spowodowałoby, że w rzeczywistości dostrzegłbyś poważną przerwę w książce, w tym przypadku między 1.10 przez 3.10 a 3.10 i 11 na podstawie większych przesunięć akcentów.

A potem, gdy to zrobisz, patrzysz na to i mówisz: cóż, wygląda na to, że 1,1 do 3,10 jest przyczyną, a 3,11 i następane to skutek. Lub odwrotnie, może być tak, że najpierw dostrzeżesz związek przyczynowy, zobaczysz ten ruch przyczynowy od przyczyny w punktach 1.1 do 3.10 do skutku w punkcie 3.11 i po nim, i powiesz: OK, ten związek przyczynowy sugeruje poważny złamać tutaj. Tak więc, jak mówię, możesz najpierw dostrzec zasadniczą przerwę na podstawie większych przesunięć akcentów, a następnie zadać sobie pytanie, czy istnieje strukturalny związek pomiędzy tym pierwszym głównym podziałem a resztą książki? Zidentyfikuj zatem tę przyczynę, ten związek strukturalny.

Możesz też najpierw zobaczyć przyczynę związku strukturalnego i na tej podstawie, powiedzmy, jeśli ten związek strukturalny jest obecny, oznacza to, że musi tu nastąpić przerwa. Niezależnie od tego, w którą stronę to pójdzie, może zależeć od tego, jaki jest dzień. W niektóre dni możesz zobaczyć podział na podstawie głównych przesunięć akcentów, a następnie śmiało zapytać o powiązania strukturalne istniejące pomiędzy głównymi jednostkami, które zidentyfikowałeś.

Może się też zdarzyć, że najpierw zidentyfikujesz powiązanie strukturalne i na tej podstawie podejmiesz decyzję dotyczącą awarii. Zasadniczo istnieje kilka powodów lub celów, wspominałem o sześciu, identyfikacji głównych jednostek i podjednostek. Mam nadzieję, że widzisz, że z uwagą identyfikuję i omawiam powody i cele, dla których robimy te rzeczy w ramach obserwacji.

Jaka to różnica w interpretacji, ponieważ nie robimy tych rzeczy tylko po to, żeby je robić. Zadania, które wykonujemy w ramach obserwacji, nie są celem samym w sobie. Wszelka obserwacja służy interpretacji.

Zatem istnieje powód tego wszystkiego. Po pierwsze, identyfikacja głównych jednostek i podjednostek pomoże nam zidentyfikować główny problem lub temat, na którym skupiają się duże lub znaczące sekcje książki. Dzięki temu zrozumiemy, o czym tak naprawdę traktuje ta książka.

Główne zagadnienia poruszane w tej książce. Ponieważ to, co chcesz zrobić, identyfikując zwłaszcza jednostki główne, a także podjednostki, to nadać im opisowe

nagłówki. Jeśli rzeczywiście położono tutaj duży nacisk, który spaja ten materiał w całość i oddziela go od materiału następującego po nim, pomocne będzie nadanie temu głównemu modułowi opisowego nagłówka, który odzwierciedla główny nacisk, jaki położyliśmy.

Kiedy to zrobisz, będziesz w stanie rozpoznać główne akcenty w książce. W tym przypadku, w tej hipotetycznej książce, w której mamy trzy główne podziały, ta książka dotyczy tego i tego, tego głównego nacisku, tego głównego nacisku i tego głównego nacisku i oczywiście ich wzajemnych relacji. Pomoże nam to również, jak już wspomnieliśmy, zidentyfikować ogólny ruch książki.

Odzwierciedla to fakt, że autorzy komunikują znaczenie poprzez umiejscowienie, poprzez sposób, w jaki umieszczają rzeczy w stosunku do innych rzeczy w książce. Innymi słowy, czytelnicy zyskują znaczenie lub zrozumienie poprzez postęp liniowy. Fakt, że najpierw omawia się to, a potem następuje kolejny fragment, a po nich trzeci fragment, fakt, że fragmenty są ułożone w takiej kolejności, stanowi część arsenału, który pisarz musi zbudować w umyśle czytelnika. .

Uczni nazywają to zasadą pierwszeństwa i następstwa . Abyśmy to, co czytamy jako pierwsze, było znaczące pod względem umiejscowienia i abyśmy to rozumieli w kategoriach tego, co następuje po kolei i tym podobnych. Zatem ogólny ruch książki jest ważny.

Pomoże nam to również określić względną ilość miejsca poświęconego różnym tematom lub zagadnieniom. Nie jestem specjalnie rygorystyczny, jeśli chodzi o formatowanie i zapisywanie tych rzeczy, ale naprawdę uważam, że pomocne w pracy z jednostkami głównymi i podjednostkami w książce, podziałem książki, jest użycie wykres. Ponieważ daje wizualne poczucie przepływu lub ruchu książki, co pomaga w zrozumieniu.

A jeśli narysujesz wykres według skali, będzie to dotyczyło tego, o czym teraz mówimy. Daje to pewne wyobrażenie o względnej ilości, można by rzec, przestrzeni lub uwagi, po prostu w kategoriach masy, jaką pisarz poświęca różnym tematom lub zagadnieniom. W tym przypadku, można powiedzieć, względna ilość miejsca, jaką pisarz poświęca drugiemu głównemu naciskowi, jest znacznie większa niż tej, którą poświęca pierwszemu i ostatniemu.

Waham się teraz, czy użyć słowa przestrzeń, ponieważ wiemy, że w starożytności całe czytanie odbywało się ustnie. I faktycznie, w większości tych przypadków książki te były doświadczane i spotykane poprzez słyszenie. Powiedzmy, że ktoś je przeczytał i większość ludzi usłyszała.

Tak naprawdę nie wiemy, jaki procent populacji posiadał umiejętność czytania i pisanie w czasach starożytnych, ani na starożytnym Bliskim Wschodzie, ani w

starożytnym Izraelu, ani w czasach grecko-rzymskich z I wieku n.e. świat. Istnieje wiele opinii na temat odsetka umiejętności czytania i pisania i tym podobnych, ale nie są one wysokie. I tak większość ludzi usłyszała.

I właściwie nawet jeśli chodzi o czytanie indywidualne, było to ustne, głośne. A więc, prawdę mówiąc, jest tam interesujący fragment. Jest to zilustrowane w ósmym rozdziale Dziejów Apostolskich.

To historia nawrócenia etiopskiego eunucha, gdzie, jak pamiętacie, Filip, apostoł, czy nie apostoł, ale ewangelista zbliża się do etiopskiego eunucha w swoim powozie. I prawdopodobnie jest tam jego woźnica, ale czyta sobie zwój Izajasza. I Filip słyszy, jak to czyta.

Jest tam po prostu, naprawdę, bezceremonialny komentarz ze strony Łukasza, który odzwierciedla fakt, że wiemy inaczej, a mianowicie, że nawet gdy ludzie czytają sobie, czytają na głos. Tak więc, kiedy mówisz o przestrzeni, no wiesz, względnej ilości przestrzeni, jest to prawdą w odniesieniu do wizualnej prezentacji tego na wykresie. Naprawdę, biorąc pod uwagę to, jak czytelnicy tego doświadczyli, przeczytanie tego zajęło względną ilość czasu.

Ale w każdym razie można powiedzieć, masa względna, którą nazywamy selektywnością ilościową. Pomaga więc w tym sensie selektywność. A teraz dalszy cel, a przy okazji zobaczę tutaj, po prostu wskażę, pokażę jak to mogłoby wyglądać w prawdziwej książce.

Zobaczmy więc, czy uda mi się to trochę podnieść. To byłby mój przegląd Księgi Amosa. Nawiasem mówiąc, zwrócisz uwagę na konkretne materiały, tytuły rozdziałów, które podaję tam na górze.

Ale w Księdze Amosa, gdy cofnę się i poczuje szeroki, nadrzędny ruch, i jeszcze raz nawołuję was, którzy oglądacie, abyście mieli Biblię w ręku, otworzyli ją i spojrzeli na sam tekst tutaj. Ale zauważysz, że masz ogólny, to, co nazywam ogólnym nagłówkiem, w 1.1. A potem naprawdę masz ogólną deklarację w 1.2. To stwierdzenie właściwie oddaje w skrócie przesłanie całej książki. Ale w rozdziałach od 1.3 do 2.16 kładziesz duży nacisk na osądzanie narodów na danym obszarze.

I pamiętacie, że jeśli macie otwartą Biblię, zobaczycie tam powtarzającą się formułę dotyczącą trzech i czterech przestępstw. A pisarz, który faktycznie spisuje te proroctwa Amosa, zaczyna od tych narodów, które są stosunkowo odległe geograficznie od Izraela, a zatem w każdym z nich można zauważyć, że naród staje się sobie bliższy. Zatem w pewnym sensie coraz bardziej koncentrujemy się na Izraelu, aż do jego końca, tak naprawdę z Izraelem niemal jako celem pośrodku pierścienia.

Ale macie tam litanie osądów na różne narody, w tym na Izrael. Wreszcie Izrael. Ale w rozdziałach od 3.1 do 9.15 cała uwaga skupiona jest wyłącznie na Izraelu.

Zatem raz po raz przedstawiamy to w skali. Zatem widzisz, że jeśli chodzi o selektywność ilościową, względną ilość miejsca, które zostało poświęcone, masz około, cóż, naprawdę ponad trzy razy więcej miejsca na deklaracje sądu i miłosierdzia wobec Izraela, niż na litanie sądu nad różnymi narodami. Ale oczywiście ważne jest również, aby zauważyć, że czytelnik przychodzi do deklaracji sądu i miłosierdzia nad Izraelem po przeczytaniu litanii o sądzie nad różnymi narodami.

Tak więc, jeśli chodzi o kolejność i budowanie znaczenia ze strony czytelnika, ważne jest, aby czytelnik najpierw zetknął się z tą litanie osądów na temat różnych narodów, a następnie przeczytał deklaracje sąd i miłosierdzie nad Izraelem w świetle i na tle litanii sądu nad różnymi narodami zawartej w rozdziałach 1 i 2. Kolejnym powodem, dla którego warto to zrobić lub celem identyfikacji głównych jednostek i podjednostek, jest rozpoczęcie rozeznania gdzie dany fragment wpisuje się w schemat księgi. Zatem bardzo ważne jest, aby na przykład zauważyć, że w rozdziałach 2.6 do 16, czyli o sądzie, ten fragment omawia sąd nad Izraelem, ale jako część cyklu osądzania różnych narodów, który mamy w całym okresie od 1.3 do 2.16. A jego umiejscowienie tam jest znaczące. Lub zauważmy, że księga kończy się ostatnią podjednostką deklaracji sądu i miłosierdzia wobec Izraela, i jest to obietnica przywrócenia Izraela tam w rozdziałach od 9.8b do 15.

Widzicie, chodzi o to, że tam, gdzie fragment mieści się w schemacie lub programie księgi, może to w dużej mierze określić znaczenie samego tego fragmentu. A teraz wyobraźcie sobie, że mielibyście tę obietnicę przywrócenia, od 9.8b do 15, która znajduje się na końcu księgi, gdybyście mieli ten fragment nie tutaj, ale tutaj, na początku. Oraz różnicę, jaką to spowodowałoby pod względem wpływu, a tak naprawdę znaczenia tego fragmentu.

Znaczenie tego fragmentu w dużej mierze zdeterminowane jest faktem, że znajduje się on na końcu księgi, że stanowi połączenie księgi. Następuje po stwierdzeniu winy i wyroku. Znaczyłoby to, że sam ten fragment, nienaruszony, miałby zupełnie inne znaczenie, gdyby pojawił się gdzie indziej w programie księgi.

Ostatnim celem, o którym wspomnę przy identyfikowaniu głównych jednostek i podjednostek, jest pomoc w zidentyfikowaniu punktów zwrotnych w książce, które często są istotne dla rozeznania przesłania książki. Dość często najważniejszy fragment książki dotyczy fragmentów umieszczonych lub znajdujących się na końcu jednej głównej jednostki i na początku następnej. Zatem można by się spodziewać, że znaczący fragment będzie gdzieś na końcu rozdziału drugiego i na początku rozdziału trzeciego.

Drugim składnikiem struktury, poza rozwojem liniowym, głównymi jednostkami i podjednostkami oraz rozkładem, jest to, co nazywamy głównymi relacjami strukturalnymi. I do tego chcemy teraz wrócić. A więc po prostu wracamy do właściwego miejsca w kosztach ogólnych.

Tak naprawdę istnieją dwa szerokie typy relacji strukturalnych. Pierwszy z nich nazwiemy relacjami pierwotnymi, a drugi rodzaj to relacje pomocnicze. O różnicy między relacjami pierwotnymi i pomocniczymi porozmawiamy, kiedy dojdziemy do relacji pomocniczych.

Ważne jest, aby w tym miejscu pamiętać, że te relacje, o których obecnie mówimy, są relacjami pierwotnymi. Zauważ, że wspominałyśmy i identyfikujemy główne zależności strukturalne. W przeglądzie książki chcesz zidentyfikować tylko główne relacje.

Najważniejsza relacja to taka, która kontroluje całą książkę lub ponad połowę zawartego w niej materiału. To ważne, ponieważ w ankiecie dotyczącej książek interesuje nas makrostruktura książki. Chcesz uniknąć zagłębiania się w szczegóły lub skupiania się na szczegółach książki, ale raczej, na tym etapie przeglądu książki, uzyskaj szerokie pojęcie o szerokim, nadrzędnym ruchu książki.

W tym celu należy ograniczyć swoje obserwacje do tych zależności strukturalnych, które kontrolują ponad połowę materiału zawartego w książce. W przeciwnym razie identyfikowałbyś relacje, które nie są duże, ale mniejsze i nie dotyczą struktury całej książki, książki w dużej mierze, ale jedynie mniejszych fragmentów w książce. Na przykład kontrast pomiędzy Kainem i Abelem występuje w Księdze Rodzaju 4 i 5.

Stanowi to poważny kontrast w Księdze Rodzaju. Przepraszam, to jest kontrast w tym fragmencie. Jest to kontrast w tym fragmencie, ale nie jest to główna relacja strukturalna.

Nie stanowi to większego kontrastu w całej Księdze Rodzaju, ponieważ obejmuje tylko około dwóch rozdziałów księgi liczącej 50 rozdziałów. Nie obejmuje ona więcej niż połowy materiału całej Księgi Rodzaju, a zatem nie odnosi się tak naprawdę do makrostruktury Księgi Rodzaju i nie jest pomocna w obserwacjach na etapie przeglądu księgi. Pierwszą podstawową zależnością, o której wspomniemy, jest powtarzalność, która tak naprawdę wiąże się z pojęciem powtórzenia.

Ma to związek z powtarzaniem tych samych lub podobnych terminów, zwrotów lub innych elementów. Przykładem powtórzenia się w księdze może być, jak sugeruję tutaj, powtórzenie się świadectwa lub świadectwa w Dziejach Apostolskich. Mógłbym także wspomnieć o powtarzaniu się, ciągłym powtarzaniu się przez ponad połowę księgi Ducha, czyli Ducha Świętego, w Dziejach Apostolskich.

Jeśli pomyślisz o Księdze Przysłów, możesz także zauważyć, że mądrość lub mądrość pojawia się w Księdze Przysłów, a także, nawiasem mówiąc, w Księdze Przysłów, powtórzenie się jej przeciwieństwa, głupoty lub szaleństwa. Zatem to, co mamy w Księdze Przysłów, jest w rzeczywistości powtórzeniem kontrastu. Pisarz wielokrotnie przeciwstawia mądrość i głupotę.

Widzimy zatem, że w książce może wystąpić powtórzenie nawet innej relacji strukturalnej. Nawroty obejmują tak naprawdę trzy rzeczy. Po pierwsze, aby mieć nawroty, musisz oczywiście mieć częstotliwość.

Oznacza to, że termin, wyrażenie lub inny element, nawet jeśli jest to kolejna relacja strukturalna, musi pojawić się więcej niż raz. Nie musi koniecznie pojawiać się wiele razy, aby mieć charakter powtarzający się jako główny związek strukturalny, ale z pewnością musi się powtarzać. Ale, jak mówię, może to być poważny związek strukturalny, nawet jeśli nie powtarza się wiele razy, jeśli spełnia również dwa poniższe kryteria.

Powtarzalność jako główna zależność strukturalna obejmuje nie tylko częstotliwość, ale także rozkład. Oznacza to, że zdarzenia te należy znaleźć przez większą część książki. W Ewangelii Mateusza 5, 21 do 48 znajduje się w tym fragmencie sześciokrotne wyrażenie „słyszeliście, że zostało powiedziane”, ale ja wam mówię lub tym podobne.

Zatem masz tam częstotliwość sześć razy, ale nie masz dystrybucji. Ten kontrast, jak słyszeliście, ale powiadam wam, występuje tylko w Ewangelii Mateusza 5, wersety od 21 do 48. Nie jest on rozpowszechniony przez większą część księgi i dlatego nie powtarza się w większym stopniu.

Trzecim kryterium niezbędnym, aby powtarzalność była głównym związkiem strukturalnym, jest znaczenie. Aby przytoczyć być może zbyt oczywisty przykład, w Księdze Marka znajduje się powtórzenie słowa i. To naprawdę powtarza się w całym Marku.

No i co z tego? Tak naprawdę nie niesie ze sobą żadnego ciężaru i dlatego ma bardzo małe znaczenie. Nie będzie to dla nas pomocne w ustaleniu makrostruktury książki. A więc częstotliwość, dystrybucja i znaczenie.

Powtórzenie jest ważne w tej książce, ponieważ po pierwsze wskazuje na nacisk. Pisarz mówi ci, że coś, temat, słowo, fraza, element jest ważny, naprawdę ważny. Należy zwrócić na to uwagę w drodze nawrotu.

Mniej więcej za dwunastym razem, gdy spotykasz w książce jakieś określenie, zaczynasz myśleć, a to wydaje się ważne z punktu widzenia autora. Muszę na to

zwrócić szczególną uwagę. Oczywiście, powtarzalność może oznaczać rozwój całej książki.

Tak więc autor wskaże faktycznie rodzaj rozwoju lub ruchu tego tematu poprzez powtarzanie się w całej książce. Przykładem tego może być fakt, że w Księdze Sędziów występuje powtarzalność sędziów. I faktycznie, widać postęp wśród tych sędziów.

Oczywiście zaczynasz od Otniela i Ehuda. To są pierwsi dwaj sędziowie w Księdze Sędziów, w tym szeregu sędziów. I w zasadzie są bez winy.

Przedstawiane są jako pozbawione brodawek. Naprawdę nie ma problemu, sugerujemy którykolwiek z nich. Ale potem odkrywasz, że w miarę jak zbliżasz się do Debory i Baraka, zaczynasz dostrzegać lekkie oznaki braków i problemów z sędziami.

Staje się to jeszcze wyraźniejsze w przypadku Gedeona i jeszcze bardziej widoczne w przypadku Jeftego. A zanim dojdiesz do ostatniego sędziego w tej serii sędziów, w powtórzeniu się sędziów w Księdze Sędziów, Samsona, masz sędziego, który nie jest lepszy od ludzi, dla których został wysłany, aby wyzwolić. I faktycznie, może być nawet nieco gorzej, może reprezentować najgorsze z tego, co dzieje się w Izraelu w tamtym czasie.

Widzicie więc, mamy do czynienia z postępowaniem w dół, co sugeruje rozwój, w tym przypadku rozwój w dół, poprzez powtarzalność sędziów, w Księdze Sędziów. Kolejnym typem relacji, który czasami znajdujemy w książkach, jest kontrast. Kontrast polega na skojarzeniu rzeczy, których różnice pisarz podkreśla.

Kluczowym terminem kontrast jest ale lub jednakże, chociaż kontrast może być używany w sposób dorozumiany. To znaczy, gdy mamy do czynienia z powiązaniem rzeczy, których różnice autor podkreśla, gdy nie używa on wyraźnie słowa ale. Niemniej jednak, gdy usłyszysz słowo „ale”, wiesz, że ten kontrast jest obecny.

A jeśli myślisz, że możesz mieć kontrast, jeśli umieścisz ale lub jednak pomiędzy tymi rzeczami i ma to sens, wtedy wiesz, że kontrast jest realną możliwością.

Wspominaliśmy już o przykładzie kontrastu w jakiejś księdze, a mianowicie w Księdze Przysłów mamy do czynienia z powtarzającym się kontrastem pomiędzy mądrością i głupotą. To, do czego autor oczywiście zachęca czytelnika, to zatrzymać się i zadać sobie pytanie, jakie są różnice między mądrością a głupotą i jakie jest znaczenie tych różnic.

Jakie jest pełne znaczenie, jak przedstawiono w Księdze Przysłów, pomiędzy mądrością a głupotą? Ponownie, powinno to naprawdę zilustrować zasadę, o której mówiliśmy wcześniej, a mianowicie, że nigdy nie ma treści bez formy. Pisarz używa tej formy, tej struktury kontrastu, aby przekazać znaczenie.

Jego celem jest różnica pomiędzy mądrością a głupotą. Oto przykład powtarzającego się kontrastu w księżce. Jeśli chodzi o rodzaj prostego kontrastu w obrębie księgi jako całości, moglibyśmy przytoczyć księgę Amosa, której właśnie przyjrzelśmy się pod kątem wykresu jej podziału, a to znaczy, że zauważyliśmy, że w większości księgi począwszy od 1 :2 do 9:8a, mamy do czynienia z nieuchronnym sądem i zniszczeniem, co następnie kontrastuje z ostatnim fragmentem księgi, mówiącym o ostatecznym przywróceniu i chwale Izraela.

Tak więc osąd, który dominuje w księdze od 1:2 do 9:8a, kontrastuje z obietnicą przywrócenia zawartą w 9:8b do 15. Ponownie autor chce, abyśmy zastanowili się, na czym dokładnie polegają różnice między Bogiem w odniesieniu do Jego ludu pod względem sądu, bliskiego i nieuchronnego oraz różnicy między tym a tym, co Bóg ostatecznie uczyni dla Swojego ludu, Izraela, w zakresie przywrócenia. Teraz inny rodzaj, i oczywiście wspomnieliśmy tutaj o innym przykładzie, znowu powtarzający się kontrast w Księdze Amosa pomiędzy Hamanem, rodziną Hamana, a tak naprawdę wrogami Żydów, w porównaniu z Esterą, Mardocheuszem i Żydami w ogóle , w Księdze Estery.

Ponownie, przesłanie Księgi Estery niesie ze sobą ten kontrast, różnica i naprawdę, aby dogłębnie zrozumieć znaczenie tej księgi, przesłanie Księgi Estery, musimy naprawdę poważnie pomyśleć i poważnie rozważyć znaczenie różnic pomiędzy Hamanem, jego rodziną, wrogami Żydów z jednej strony, a Esterą, Mardocheuszem i Żydami z drugiej strony. Cóż, kolejnym typem relacji, o którym moglibyśmy wspomnieć, jest, spójrzmy tutaj, porównanie, które polega na skojarzeniu rzeczy, których podobieństwa podkreśla pisarz. Zauważyliście, że w Liście do Filipian znowu myślę, że przykłady są tutaj bardzo pomocne.

Jeżeli w Księdze Filipian masz ją przed sobą i masz szansę się jej przyjrzeć, lub jeśli ją pamiętasz, przypomnisz sobie, że Paweł porównuje swoje oczekiwania wobec czytelników, a właściwie napomnienia i polecenia, które daje swoim czytelników, z osobami, które są dla nich wzorem. Będzie więc udzielał nawoływań, a potem powie: „Naprawdę namawiam was, abyście byli jak te modele, które tutaj opisuję”. Modelem Jezusa, oczywiście, w 2:1-11 jest to wielkie, słynne przejście kenosis, przejście opróżniające.

Model Tymoteusza w 2:19-24, Epafrodyta w 2:21-30, właściwie powinien to być 2:25-30, a Paweł, passim, naprawdę oznacza przez cały czas. Przez cały czas Paweł przedstawia siebie jako wzór w porównaniu z tym, kim chce, aby byli i co robili jego czytelnicy. Oczywiście, jeśli chodzi o mniejsze jednostki materiału, przypowieści służą jako przykład porównania.

Podobne jest królestwo niebieskie. Zatem w każdym przypadku mamy wyraźne porównanie pomiędzy królestwem niebieskim i historią zawartą w przypowieści.

Nawiasem mówiąc, sugeruje to, że kluczowymi terminami do porównania są takie lub podobne.

Chociaż możesz mieć pośrednie porównanie. Kiedy te kluczowe terminy nie pojawiają się wyraźnie, nawet jeśli takiego terminu nie ma, można uzyskać skojarzenie rzeczy, których podobieństwa podkreśla autor. Kolejnym typem relacji, dalszym związkiem, jest kulminacja, czyli ruch w stronę najwyższego punktu połączenia.

Jako przykład podajemy tutaj Księgę Daniela, gdzie w Księdze Daniela walka Boga i ludu Bożego na przestrzeni dziejów, o której tak naprawdę mowa w rozdziałach 1-11, osiąga punkt kulminacyjny w opis zwycięstwa i zmartwychwstania sprawiedliwych wraz z wiecznymi błogostawieństwami dla wytrwałych w rozdziale 12. Można oczywiście podać wiele przykładów kulminacji. Jak wspomnieliśmy wcześniej, Księga Wyjścia osiąga punkt kulminacyjny w rozdziale 40, w którym następuje oddawanie czci Jahwe w Przybytku na Synaju.

Cała księga zmierza w stronę szczytowego punktu połączenia, w którym Bóg naprawdę robi to, co obiecał w rozdziale 3, a mianowicie sprowadza ludzi w to miejsce, aby oddawali mi cześć – mówi – w tym dniu Góra. A w rozdziale 40 przybytek jest ukończony, chwała Boża Szekina zstępuje na przybytek, a ludzie rzeczywiście oddają cześć Jahwe tam, na Synaju. Cała Księga Wyjścia zmierza w stronę tego najwyższego punktu połączenia.

Każda ewangelia ma oczywiście punkt kulminacyjny, jest według niej zbudowana i całkiem interesujące jest to, że cztery ewangelie tak naprawdę osiągają punkt kulminacyjny w każdym przypadku w nieco inny sposób, co naprawdę sugeruje charakterystyczny nacisk każdej z nich. ewangelie. W Ewangelii Marka kulminacją jest tak naprawdę krzyż. Pod koniec Ewangelii Marka stosunkowo niewiele jest powiedziane na temat zmartwychwstania.

Jest to oczywiście szczególnie widoczne, jeśli weźmiemy pod uwagę, że ewangelia Marka w formie, w jakiej ją napisał Marek, kończy się o 16,8. 16,9 do 20 to tak zwane długie zakończenie Marka, które nie zostało wyprodukowane przez Marka. Nie jest to część oryginalnej ewangelii Marka, ale została dodana przez późniejszego skrybę, prawdopodobnie na początku II wieku, w celu dopełnienia księgi, która jego zdaniem zakończyła się zbyt gwałtownie. Ale księga w formie, w jakiej ją skomponował Marek, przynajmniej tak, jak musimy założyć, że ją ułożył, kończy się na 16,8 i tak naprawdę niewiele uwagi poświęca się tam zmartwychwstaniu.

Nie chodzi o to, że w jakikolwiek sposób zaprzecza zmartwychwstaniu, bo tak nie jest, ani że zmartwychwstanie jest nieistotne, ale z punktu widzenia struktury księgi, księga osiąga punkt kulminacyjny w ukrzyżowaniu, w śmierci Jezusa. Jezus. Jednakże u Mateusza, poprzez inne podkreślenie, ostateczny punkt kulminacyjny księgi

następuje wraz z pojawieniem się Jezusa po zmartwychwstaniu, ostatecznym pojawieniem się Jezusa po zmartwychwstaniu, jedynym pojawieniem się Jezusa po zmartwychwstaniu swoim uczniom, w tak zwanym Wielkim Nakazie Nakazu Misyjnego w latach 28.16-28. 20. Przy okazji, w Ewangelii Łukasza możemy tu wspomnieć, że Mateusz nie ma relacji o wniebowstąpieniu.

W Ewangelii Mateusza nie ma wzmianki o wniebowstąpieniu. Kiedy jednak pójdziesz do Łukasza, odkryjesz, że Łukasz dochodzi do siebie, ewangelia Łukasza dochodzi do najwyższego punktu kulminacyjnego, kulminacyjnego, we wniebowstąpieniu. Zatem wniebowstąpienie jest naprawdę ostateczną, najważniejszą rzeczą w myśleniu Łukasza.

I rzeczywiście, w pewnym sensie, w jego teologii. W ewangelii, oczywiście, ewangelia Jana osiąga punkt kulminacyjny w zmartwychwstaniu. I wreszcie, w określeniu celu, który jest powiązany z narracją o zmartwychwstaniu w ewangelii Jana i znajduje się na jej końcu.

To jest rozdział 20, wersety 30 i 31 Jana. Jezus uczynił w obecności swoich uczniów wiele innych znaków, o których nie ma mowy ani nie są napisane w tej księdze. A to wszystko spisano, abyście wierzyli, że Jezus jest Chrystusem, Synem Bożym, i abyście wierząc mieli życie w imię Jego.

Zatem, jak mówię, każda z ewangelii osiąga punkt kulminacyjny, tak naprawdę w krzyżu i zmartwychwstaniu, ale w matrycy zmartwychwstania krzyżowego w nieco inny sposób. I to wskazuje, jak mówię, na charakterystyczne troski i akcenty czterech ewangelii. Teraz, oczywiście, kiedy masz punkt kulminacyjny, ważne jest, aby dokładnie zbadać, w jaki sposób kulminacyjny fragment faktycznie kulminuje to, co masz w poprzednim materiale.

To znaczy, w jaki sposób fakt, że ta książka osiąga punkt kulminacyjny w tym fragmencie, tak naprawdę rzuca światło na wcześniejsze fragmenty książki. Ponieważ fragmenty wcześniejsze w książce zmierzają w stronę fragmentu kulminacyjnego i prowadzą do niego. Zatem punkt kulminacyjny faktycznie rzuca światło na znaczenie wcześniejszych fragmentów.

I oczywiście wcześniejsze fragmenty rzucają światło na znaczenie kulminacji. Ponieważ punkt kulminacyjny jest punktem kulminacyjnym właśnie dlatego, że buduje i kulminuje wcześniejsze fragmenty. Kolejnym związkiem, o którym moglibyśmy wspomnieć, jest kluczość, która w rzeczywistości wykorzystuje element obrotowy.

W rzeczywistości wiąże się to z radykalnym odwróceniem lub zmianą kierunku ze względu na obrót. Dlatego właśnie mówimy, że kluczość obejmuje zwrot, kluczowy fragment lub wydarzenie, które powoduje radykalne odwrócenie lub

całkowitą zmianę kierunku. Zatem to, co rozumiemy tutaj przez kluczowość, nie jest po prostu przesunięciem akcentów.

Ale co więcej, wiąże się to z radykalnym odwróceniem. Zatem to, co następuje po osi, w rzeczywistości niweczy to, co poprzedza oś ze względu na przejście obrotowe. W tym przykładzie z Księgi Estery w rozdziałach od 1 do 4 mamy zobowiązanie i ruch zmierzający do zniszczenia Mardocheusza i Żydów.

Wszystko zmierza w tym kierunku. Aż dojdiesz do kluczowego fragmentu rozdziałów 5 i 6, czyli apelu królowej Estery do króla Aswerusa. A na podstawie apelu Estery następuje radykalny zwrot.

Zatem to nie Mardocheusz i Żydzi zostali zniszczeni przez swoich wrogów, ale w rzeczywistości to wrogowie Żydów zostali zniszczeni przez Mardocheusza i Żydów. A Żydzi, dalecy od zagłady, są faktycznie wywyższeni w drugiej połowie księgi. Wszystko przez ten zwrot.

Zatem zauważasz, że nastąpiło radykalne odwrócenie, cofnięcie tego, co poprzedza obrót, z powodu samego obrotu. Oczywiście odnosi się to do być może najsympliczniejszego wersetu z Księgi Estery. Kto wie, czy nie pojawiłbyś się w takim momencie jak ten?

Widzisz, rola Estery w tym radykalnym odwróceniu. Myślę, że z tego przykładu jasno wynika, jak ważne jest rozpoznanie i obserwacja tej strukturalnej relacji dla zrozumienia Księgi Estery. Przesłanie Księgi Estery.

Twierdzenie Księgi Estery. A także w interpretacji nawet poszczególnych fragmentów Księgi Estery. Dostrzegając tę kluczową wagę w Księdze Estery, jeśli pracujesz nad interpretacją dowolnego fragmentu Księgi Estery, chcesz zapytać, w jaki sposób ten fragment wpisuje się w ten nadrzędny program i wnosi do niego wkład? I w jaki sposób rola i funkcja tego fragmentu w tej decydującości naświetla znaczenie samego tego fragmentu? Ten przykład Esther faktycznie reprezentuje to, co moglibyśmy nazwać pozytywną kluczowością.

Sprawy zaczynają się źle, a potem odwracają się w pozytywnym kierunku. Przykład z, i to oczywiście można znaleźć, z tego drugiego przykładu. Tak naprawdę nie ma to nic wspólnego z głównymi relacjami w książce, ale można je znaleźć tylko w części książki. Ale jest to pomocne, jeśli chodzi o zilustrowanie tego, co obejmuje związek.

I taki jest opis stworzenia i upadku w Księdze Rodzaju od 1 do 3. Tam, gdzie mamy oczywiście we fragmencie, szczególnie w drugim opisie stworzenia w Księdze Rodzaju 2 i 3, fragment zaczyna się od niewinności, radości z ogrodu, i społeczność z Bogiem. A potem mamy grzech Adama i Ewy zjedzenia zakazanego owocu, który jest osią, polega na radykalnym odwróceniu się od niewinności, radości z ogrodu, społeczności

z Bogiem, w kierunku winy, wstydu, wygnania z ogrodu, sądu, zerwana relacja z Bogiem. Zauważcie, że ukryte w obrębie istotności jest powtarzanie się związku przyczynowego.

Czasami jest to bardziej oczywiste niż w innych, ale zazwyczaj występuje ruch przyczynowy od materiału poprzedzającego oś do przejścia obrotowego. Widać to wyraźnie na przykładzie Estery, gdzie ruch mający na celu zniszczenie Mardocheusza i Żydów powoduje lub prowadzi do zwrócenia się Estery do króla Aswerusa lub do niego prowadzi. Co jednak najważniejsze, istnieje jeszcze wyraźniejszy ruch przyczynowy od przejścia obrotowego do tego, który następuje po przejściu obrotowym.

Tutaj oczywiście jasne jest, że apel Estery do króla Aswerusa jest przyczyną zagłady wrogów Żydów i wywyższenia Mardocheusza i Żydów. OK, kolejnym typem relacji jest uszczegółowienie, które tak naprawdę obejmuje przejście od ogółu do szczegółu. Może to przybierać różne formy, ale pozwólcie, że wspomnę tylko o kilku z nich.

Możesz mieć coś, co moglibyśmy nazwać partykularyzacją ideologiczną lub logiczną. Zacznę od tego, że możemy mieć do czynienia z czymś, co moglibyśmy określić jako uszczegółowienie identyfikacyjne. Dzieje się tak, gdy autor zaczyna od nagłówka i to ogólnego nagłówka, który określa zasadniczy charakter reszty książki.

Przykładem tego może być: podam kilka przykładów. Podam przykład z Nahuma 1.1, który jest tutaj przyzwoitym przykładem, ale który rozpoczyna wyrocznię dotyczącą Niniwy, księgę wizji Nahuma z Elkosza. Zatem zauważasz, że opisuje on tę księgę pod kątem jej zasadniczego charakteru jako księgi wizji, zatem szczegóły następujące po Nahuma 1:2 należy rozumieć zgodnie z ogólnym nagłówkiem księgi wizji. I najwyraźniej pojęcie widzenia jest tutaj niezwykle istotne jako ogólny nagłówek, według którego należy rozumieć resztę księgi Nahuma.

Innym przykładem może być oczywiście Pieśni nad Pieśniami. Pieśń nad Pieśniami, którymi są Salomony. Zatem księga ta zaczyna się od ogólnego nagłówka: „Pieśń nad pieśniami”.

I to naprawdę pomaga nam zrozumieć, że resztę księgi należy czytać zgodnie z ogólnym nagłówkiem lub ogólnym charakterem Pieśni nad pieśniami, cokolwiek to może oznaczać. Można także mówić o partykularyzacji identyfikacyjnej, czy powinienem powiedzieć, partykularyzacji logicznej lub partykularyzacji ideologicznej. Dzieje się tak, gdy autor zaczyna od ogólnego stwierdzenia, zasadniczo od tezy.

Główną ideą, głównym tematem, który chce przekazać autor, jest swego rodzaju teza ogólna, a dalsza część książki tę tezę rozwija lub rozpakowuje. Dobry przykład tego rodzaju uszczegółowienia można znaleźć w Księdze Przysłów. Przysłów 1:7 i dotyczy to całej księgi Przysłów.

Przynajmniej uważam Przysłów 1:7 za nagłówek ogólny, ogólne stwierdzenie, powinienem powiedzieć, ogólne stwierdzenie na resztę księgi. W tym jednym wersecie znajduje się zasadnicze twierdzenie, zasadnicze znaczenie, zasadnicze przesłanie Księgi Przysłów, a wszystkie poszczególne Przysłowia wyjaśniają, precyzują, rozwijają, uszczegóławiają i nadają konkretną treść tej ogólnej tezy. Przysłów 1.7 oczywiście, bojaźń Pańska jest początkiem wiedzy.

Głupcy gardzą mądrością i naukami. Nawiasem mówiąc, uważam, że uznanie tego wersetu za ogólne stwierdzenie z Księgi Przysłów jest dość ważne dla zrozumienia tego, co znajduje się w wielu poszczególnych Przysłowach, ponieważ wiele z nich w ogóle nie wspomina o Panu. Wydają się być po prostu dobrymi radami odnośnie życia, wręcz świeckiego.

Ale fakt, że są one umieszczone w księdze, której struktura jest zgodna z werselem 1:7 jako ogólnym nagłówkiem, oznacza, że nawet w tych Księgach Przysłów, w których Pan nie jest wyraźnie wspomniany, powinniśmy je czytać jako rozwinięcie tego tematu tutaj w 1:7, bojaźń Jahwe. Początkiem poznania jest bojaźń Pańska. Oprócz logicznej i wspomnianej tutaj partykularyzacji, którą nazywamy ideologiczną, czyli identyfikacyjną, można także mieć partykularyzację historyczną.

Mamy do czynienia z sytuacją, gdy pisarz zaczyna od opisu okresu lub epoki historycznej w sposób bardzo ogólny, pod względem jego ogólnego charakteru, a następnie przechodzi dalej i szczegółowo rozwija ten okres historyczny lub wydarzenie historyczne. Myślę, że dobrym przykładem jest tutaj Psalm 105. Psalm 105, zwłaszcza 105 werselem 5. Pamiętajcie o cudownych dziełach, których dokonał Jahwe, o Jego cudach i wyrokach, które wydał.

Widzicie, to rzeczywiście opisuje historię postępowania Boga z Izraelem w sposób ogólny. Ta historia jest opisana jako cudowne dzieła, których Pan dokonał, Jego cuda i wyroki, które wydał, a następnie dalsza część Psalmu, począwszy od werselem 105 werselem 7 aż do werselem 45, mówi o konkretnych wydarzeniach, jedno po drugim drugi w historii Izraela aż do czasów psalmisty, który idzie dalej i wyjaśnia lub uszczegóławia ten ogólny sposób opisu historii Izraela jako całości. Tak więc, jeśli masz zamiar głosić lub nauczać na podstawie Psalmu 105.5, pamiętaj o cudownych dziełach, których dokonał, o Jego cudach i wyrokach, które wydał, będziesz chciał wykorzystać pozostałe szczegóły tej historii, które – jak Mówię, są przedstawione w werselemach 7 i następnym.

Szczegóły dadzą konkretną treść temu, co ma na myśli, mówiąc o cudownych dziełach, których dokonał Jahwe, Jego cudach i wydanym przez Niego wyroku. Zachęca nas do interpretacji ogólnego stwierdzenia w świetle następujących po nim szczegółów. Z drugiej strony, jeśli masz zamiar pracować z interpretacją fragmentów w werselemach od 7 do 45, czyli nad indywidualnymi wydarzeniami, które są tu opisane,

chcesz zinterpretować te indywidualne wydarzenia w tym Psalmie w świetle ogólnego opisu w wersecie 5. Teraz możesz także dokonać szczegółowej analizy geograficznej.

Mamy to do czynienia, gdy pisarz zaczyna od opisu szerokiego ogólnego obszaru geograficznego, a następnie przechodzi dalej i skupia się; po wykonaniu tej czynności skupi się na konkretnym miejscu, konkretnym miejscu na tym szerokim obszarze geograficznym, od którego zaczął. Księga Rodzaju jest pod tym względem pomocna i stanowi pod tym względem dobry przykład. Prawie na pewno przerwy w Księdze Rodzaju są głównym punktem przerywania rozdziałów 11 i 12.

W rozdziałach od 1 do 11 kładziemy nacisk na kosmos jako całość, a przynajmniej na całą Ziemię. Oczywiście, że masz jakieś, naprawdę masz, właściwie, masz bardzo mało odniesień do konkretnych miejsc w rozdziałach od 1 do 11. W rozdziałach od 1 do 11 uwaga skupia się na całej ziemi.

Ale zauważycie, że w rozdziałach od 12 do 50 nacisk się przesuwa. Nie skupia się już na całej ziemi, ale teraz zawęża lub skupia uwagę na jednym konkretnym miejscu na ziemi, a jest nim ziemia Kanaan. Jest to oczywiście bardzo istotne, ponieważ pojęcie ziemi, a zwłaszcza ziemi Kanaan, ma kluczowe znaczenie dla przymierza i teologii przymierza w Starym Testamencie, a na pewno w Księdze Rodzaju.

Dlatego też, konstruując księgę w ten sposób, autor wskazuje, że znaczenie ziemi Kanaan należy postrzegać w kategoriach Bożych celów i planu Bożego dla całej ziemi. Teraz oprócz partykularyzacji geograficznej i identyfikacyjnej, logicznej, typu historycznego można mieć także partykularyzację biograficzną. Dzieje się tak, gdy autor zaczyna od opisu większej lub szerszej grupy ludzi, a następnie skupia swoją uwagę na jednej osobie lub jednej podgrupie w ramach tej większej grupy ludzi.

Tak się składa, że Księga Rodzaju oferuje również dobry przykład uszczegółowienia biograficznego, ponieważ w rozdziałach od 1 do 12 nacisk położony jest na rasę ludzką jako całość. To oczywiście prawda, że są tam wspomniane pewne osoby. Adam, Ewa, Kain, Abel, Set i w pewnym stopniu Noe.

Ale jeśli te jednostki są opisane, to faktycznie reprezentują, a ich funkcją jest reprezentowanie tego, co dzieje się z rasą ludzką jako całością. Rozdziały od 1 do 11 tak naprawdę skupiają się na rasie ludzkiej jako całości, ale w rozdziałach od 12 do 50 uwaga zawęża się do jednej osoby, jednego mężczyzny i jego rodziny, oczywiście, Abrahama. Cóż, w rozdziale 12 jest on w tym momencie Abramem, czyli Abramem lub Abrahamem i jego rodziną.

Jest to oczywiście bardzo istotne, ponieważ ma to związek z narodem Izraela. I znowu, uszczegółowienie struktury Księgi Rodzaju ma znaczenie teologiczne, ponieważ wskazuje na znaczenie, coś, wskazuje na kilka rzeczy. Po pierwsze, rodzina

Abrahama, a zwłaszcza rodzina Jakuba, czyli naród Izraela, mają szczególną rolę do odegrania w odniesieniu do całej ludzkości.

To nie jest po prostu kolejny człowiek. To nie jest po prostu kolejny naród. Izrael ma do odegrania wyjątkową rolę, szczególną rolę do odegrania na świecie.

Ma jednak pewną rolę do odegrania w stosunku do świata, tak że przymierze nie jest skierowane do Izraela w pewnym sensie jako cel sam w sobie, ale do Izraela jako części rodzaju ludzkiego, co sugeruje zatem, że celem przymierza jest dla dobra ludzkości jako całości. Cel przymierza z Abrahamem, Izaakiem, Jakubem i synami Jakuba, ludem Izraela, odnosi się do Bożego planu i zamierzenia dla całej ludzkości, nawet jako ziemi Kanaan. Ziemia Przymierza Kanaan ma znaczenie w kontekście Bożego planu i celu dla całej ziemi, powiedzielibyśmy nawet, dla całego kosmosu.

Uogólnienie obejmuje te same dwa elementy co uszczegółowienie, tylko w odwrotnej kolejności. Podczas gdy uszczegółowienie pociąga za sobą przejście od ogółu do szczegółu, uogólnienie pociąga za sobą przejście od szczegółu do ogółu. Jeśli masz skłonność do mylenia konkretyzacji i uogólnienia, pamiętaj, że nazwa relacji pochodzi od ostatniej rzeczy.

Zatem konkretyzacja jest przejściem od ogółu do szczegółu. Natomiast uogólnienie to przejście od szczegółu do ogółu. I oczywiście, jak można się spodziewać, masz te same specyficzne typy uogólnień, co uszczegółowienie.

Można znowu zastosować uogólnienie identyfikacyjne, w którym zasadniczy charakter księgi odnajdujemy nie na początku księgi, jak widzieliśmy na przykład w przypadku Pieśni nad Pieśniami czy Nahumem, nie na początku księgi, ale koniec książki. Naprawdę bardzo dobrym przykładem uogólnienia identyfikacyjnego, gdzie na końcu zostaje wskazana istota księgi, jej istotny charakter, jest List do Hebrajczyków. I pamiętajcie, że List do Hebrajczyków kończy się, praktycznie kończy się na roku 1322, gdzie autor mówi: „Proszę was, trzymajcie się mojego słowa napomnienia, aby autor powiedział, że zasadniczy charakter całej tej księgi jest, po grecku, ὁ λόγος τῆς Παρα κλήσεως, słowo zachęty.

Coraz częściej uczeni pracujący nad Listem do Hebrajczyków traktują to poważnie, wskazując na zasadniczy charakter Listu do Hebrajczyków, a mianowicie, że List do Hebrajczyków jest przede wszystkim napomnieniem. Oznacza to, że ma to szczególnie związek z napomnieniami, namowami i przykazaniami, które autor podaje w Liście do Hebrajczyków, sugerując zatem, że wielkie objaśnienie chrystologiczne, wielki argument teologiczny dotyczący Chrystusa i zwłaszcza najwyższe kapłaństwo Chrystusa i tym podobne, istnieje naprawdę ze względu na to, co w Liście do Hebrajczyków jest najważniejsze, a mianowicie chrześcijański styl życia, który ma z tego wyrosnąć, a co sugerują bloki nawoływań i przykazań. Chrześcijańskie wskazówki, które mamy w całej książce.

Można też dokonać pewnego rodzaju logicznego uogólnienia, w którym teza, przesłanie i enkapsulacja całego przesłania książki znajdują się nie na początku książki, ale na jej końcu. Myślę, że dobrym tego przykładem jest praktycznie ostatni werset Listu do Rzymian, a mianowicie Rzymian 16, 25 do 26. A teraz do Tego, który może was utwierdzić według mojej ewangelii i głoszenia Jezusa Chrystusa według do objawienia tajemnicy, przez długie wieki skrywanej w tajemnicy, a teraz ujawnionej i oznajmionej wszystkim narodom poprzez pisma prorockie, zgodnie z poleceniem wiecznego Boga, aby doprowadzić do posłuszeństwa wiary.

Jedynemu mądrym Bogu niech będzie chwała na wieki przez Jezusa Chrystusa, amen. Jest to oczywiście doksologia, ale jest to doksologia, która zawiera, zawiera to ogólne stwierdzenie. I prawdopodobnie całe przesłanie Listu do Rzymian, jak mówię, jest zawarte w tym jednym stwierdzeniu.

Pozostała część Listu do Rzymian tak naprawdę wyjaśnia to stwierdzenie. Temu, który ma moc was utwierdzić według mojej ewangelii i zwiastowania Jezusa Chrystusa, zgodnie z objawieniem tajemnicy, przez długie wieki skrywanej w tajemnicy, a teraz objawionej, a przez pisma prorockie oznajmione wszystkim narodom według Ewangelii nakaz wiecznego Boga, aby urzeczywistnić posłuszeństwo wiary. Niezwykle istotne określenie w tej książce.

Prawdę mówiąc, to samo zdanie, które być może pamiętasz, pojawia się także w pierwszym rozdziale Listu do Rzymian, dotyczącym posłuszeństwa wiary. Abyś miał tam także swego rodzaju nawias, teraz możesz oczywiście mieć także coś, co moglibyśmy nazwać uogólnieniem biograficznym.

A mówiliśmy o tym już w odniesieniu do Księgi Rodzaju i uogólnienia geograficznego. Wspominaliśmy o tym również w odniesieniu do Księgi Rodzaju. Ale możesz też mieć, i wspomnieliśmy o innym przykładzie, tak jak w Psalmie 5 przejście od opisu jednego sprawiedliwego człowieka, psalmisty, w wersetach 10, do ogólnego opisu sprawiedliwych w wersetach 11 i 12 i tym podobnych.

Ale także w Dziejach Apostolskich znajdujecie uogólnienie, które faktycznie sugeruje stwierdzenie z 1:8, że gdy Duch Święty zstąpi na was, będziecie moimi świadkami w Jerozolimie i w całej judejskiej Samarii oraz najdalsze zakątki ziemi. Zatem zauważycie, że Dzieje Apostolskie poruszają się pod względem uogólnień geograficznych, ponieważ w rozdziałach od 1 do 7 macie świadectwo w Jerozolimie. Następnie w rozdziałach od 8 do 12 świadectwo zostaje rozszerzone nie tylko na Jerozolimę, ale także na całą Judeę i Samarię.

Warto teraz zauważyć, że w rozdziałach od 8 do 12 Łukasz ostrożnie wskazuje w tych rozdziałach, że ewangelia jest nadal głoszona w Jerozolimie. To jest bardzo znaczące, ponieważ gdyby nie dał tego jasno do zrozumienia, ewangelia byłaby głoszona z

jednego konkretnego miejsca do innego. Chce jednak podkreślić, nawet w rozdziałach od 8 do 12, że świadectwo w dalszym ciągu składane jest w Jerozolimie.

Tak więc w rozdziałach od 1 do 7, w Jerozolimie, a następnie w rozdziałach 8 do 12, w Jerozolimie i poza nią, cała Judea i Samaria. A potem, oczywiście, w rozdziałach od 13 do 28, aż po krańce ziemi. Ale znowu Łukasz ostrożnie wskazuje tutaj, że chociaż podkreśla się tutaj, że świadectwo ewangelii rozszerza się na obszary poza Jerozolimą i Judeą, nawet tutaj zauważa, że przerywa te rozdziały odniesieniami do ciągłego świadectwa w Jerozolimie, Judei i Samarii, abyście naprawdę poszerzyli geograficznie świadectwo.

I jest to oczywiście jedno z głównych twierdzeń, jakie chce tu wysunąć autor Dziejów Apostolskich Łukasz. Jest oczywiste, że ta poszerzająca się ekspansja geograficzna i to geograficzne uogólnienie mają kluczowe znaczenie dla przesłania całej księgi Dziejów Apostolskich. Ale nie tylko to jest ważne; to rozpoznanie, ta obserwacja tej relacji jest ważna nie tylko dla zrozumienia programu całej księgi, ale także dla interpretacji poszczególnych jej fragmentów.

Tak więc, interpretując jakikolwiek fragment Dziejów Apostolskich, będziesz chciał zadać sobie pytanie, gdzie pasuje on do tego poszerzającego się świadectwa geograficznego? I w jaki sposób jego rola w poszerzającym się świadectwie geograficznym w całej księdze faktycznie naświetla znaczenie samego tego fragmentu? Właściwie to dobre miejsce na przerwę. Zatrzymamy się tutaj i przejdziemy z jednego segmentu do następnego.

To jest dr David Bower w swoim nauczaniu na temat indukcyjnego studiowania Biblii. To jest sesja 5, Badanie relacji strukturalnych w całej księdze.